

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και τρίτον αριθμούντες χρόνον
τήν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτὼ κι' ἑνῆκαόσα,
νέα δράσις Ρωμῶν μετ' ἡν γλῶσσα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ἰράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δὲκα φράγκα καὶ σὺ τὸ χέρι.

Δώδεκα μηνὸς Γενάρη,
νέον γὰρ χορὸς τροπάρ.

Χίλια κι' εἰκοσιένα
καὶ τὰ συνεισθημένα.

Τοῦ Παρνασσοῦ χορὸς καθ' ὅλα ζωορὸς.

(Ὁ Φασουλῆς ὁ χορευτὴς μετ' ἑλπίματα μεγάλα
μονολογεῖ καθ' ἑαυτὸν τοῦ Παρνασσοῦ τὴν σάλα.)

Φ.—Ὁ χορὸς ἐπὶ τρεῖς ὁδοὺς καὶ πολλὸ φειγούρα κάνει...
λάμπουν πλάταις, λάμπουν ὄμοι,
πλὴν ὁ Περικλῆς ἀκόμη
μὲς στὸ μπάλο δὲν ἐφάνη.

Κι' ὅμως μοῦπε δίχως ἄλλο
πῶς θάλλῃ κι' αὐτὸς στὸ μπάλο
νὰ χορεύωμε λανοζέδες.

Ἰσως τοῦτο τὸ ζαγάρ
γὰρ τὸν Ρίξωφ νὰ παρλάρῃ
σοβαρῶς στοὺς καφρενέδες.

Εἶδες ἐκεῖ τὸν χάχα...
μὰ πῶς δὲν ἤλθε τάχα;
Ὁ μπάλος πῆρε ὁδόν... γεμάτ' ἡ γαλαρία,
ντάμα καθεὶς γυρεύει,
κι' ὁ Βασιλῆας χορεύει

μαζὶ μετ' τοῦ κυρίου Τρικούπη τὴν κυρία,
μὰ καὶ μετ' τὴν Λεβίδη θαρρῶ τοῦ Νικολάου,
κι' ὁ νέος Κωνσταντῖνος μετὰ τῆς Χαριλάου.

Ἐκεῖ μὲς στὸ μεγάλο καρὲ τῶν Βασιλείων
κι' ὁ Πρόεδρος ὁ πάνου καὶ ῥέκτης Ἱερολέων
μετὰ τῆς Πριγκηπισσῆς χορεύει τῆς Σοφίας
καὶ δειχνεῖ τόσην χάριν καὶ τέχνην εὐτροφίας.
Χορεύει κι' ὁ Πετροῦλης, σπαθῆτος προσφιλέτης,
μαζὶ μετ' τὴν Ἀλίκη χαρίεις κι' εὐστοχίτης.

Χορεύει κι' ἡ Μαρία,
νέονυμφος κυρία,

χορεύει κάθε Πρίγκηψ, κάθε γαμπρὸς καὶ νύφη,
κι' ὅμως τὸν Περικλέτο δὲν βλέπω τὸν ἐρίφη.

Ἰποψηφίους Ἰπουργοὺς κυτὰ καὶ βουλευτὰς,
γεραίρους καὶ τῶν Ναυτικῶν τὸν Κώστα τὸν Τρικούπη,
παρῶν καὶ πάλιν ὁ Ριφὰτ μ' ὅλους τοὺς Πρεσβευτὰς,
ἀλλὰ τὸν Περικλέτο μου δὲν βλέπω τὸν χαλντούπη.

Ἰσως κανένα δανεικὸ νὰ μὴν εὐρίσκῃ φράγκον
καὶ πιθανὸν αἱ κόποι τοῦ νὰ πῆγαν τοῦ κάκου,
βλέπω μπροστὰ μου θαλαρὸν τὸν Τριανταφυλλάκου,
οὐ μὴν κυτᾶζω σὺν αὐτῷ τὴν Τριανταφυλλάκου,
ποῦ κατὰ λάθος καὶ γι' αὐτὴν ἐξέχασα νὰ βάλω
πὺς μετ' τῆς Ἀλλίας ἦτανε στὸ Παλατιὸν τὸν μπάλο.

Μὰ μήπως δὲν ἔσχάσαμε νὰ βάλωμ' ἐκεῖ πέρα
καὶ τὴν Σοφίαν τὴν κλεινὴν, τοῦ Ἰλῆμαν τὴν μητέρα;
Ὅμως ποῦ νοῦς καὶ ποῦ μυαλὸς τῇ χοροτροκίμια...
πάντ' ἀπὸ τὸν κατάλογο θὰ ἐξασθῇ καμμία.

Νὰ κι' ὁ Στελλάκης εὐμεδίης κι' ἐν ἐργηγόροις πλήρει
στὸ χοροπανηγύρι,
παρῶν κι' ὁ Καλλιδόπουλος, εὐφολόγος πάνου,
κι' ὁ ἑλκινὸς μου σύντροφος ἀκόμη δὲν ἐφάνη.

Πάλι σπαθῶν καὶ γαλονῶν χοροπηδᾷ σφείρα,
μὰ κι' ἡ Μαγγιῶρου φαίνεται ψηλὰ στὴ γαλαρία,
βλέπω μετὰ τῆς Σαλῆς, μὰ καὶ τὴν Μαραθία,
μίαν κυρία τῶν Πατρῶν,
καὶ τόσων φίλων ἱερτῶν
μετὰ κατὰ τὴν γ' ἡ θέα.

Ἰδοὺ κι' ὁ Μιχαλόπουλος, ὁ μᾶμμος ὁ γνωστός,
οἰσιτὸς καὶ λυγιτὸς,
ἰδοὺ καὶ κάποιος κύριος
τὰ μάλλινα δραστήριος,
ὅπου πηγαινέει γὰρ μαμμὴ καὶ κάθηται λεχθινά...
νὰ κι' ἀρχαιοτέρες πολλὰ καθὼς τὸν Παρθενάνα.

Τὸν Δῆμαρχο κι ἀλάρω τοῦ Πειραιῶς Σκυλίτση,
καὶ τὴν Μελετοπούλου, τοῦ Πειραιῶς κορίτσι,
ποῦ μὲ τὸν κύρ Ἀλέκο προσήλθε τὸν πατέρα της,
ἀρχαιολόγον σφόδρα, νὰ πάρη τὸν ἀέρα της.

Βλέπω σὰν πεταλούδιτσα τὴν Μαρίκα Κατσελίδη,
πῶς μεγαλώσε καὶ τούτη!..

Βλέπω τὴν κομψή τὴν Ἄννα, κόρη τὸν Γαβριηλίδη...
πούσαι, Περικλὴ τοιούτη;

Πῶς δὲν ἔρχεσ' εὐμείδης
καὶ τοῦ Παρνασσοῦ νὰ ᾄδῃς
τὸν περίφημο χορό,
μόνο χάνεις τὸν καιρὸ
μὲ τῆς ἄραις, μὲ τῆς μάραις,
καὶ μὲ τόσαις σαχλαμάραις;

Βλέπω καὶ τὴν Ἀγλαΐαν Ἡσαΐα, δεσποινίδα
πρὸ ξανθὴ κι ἀπὸ τὸν ἥλιο, βλέπω κι ἄλλη σὰν Σιλφίδα,
κι Ἡσαΐα χέρεται
καὶ χοροῦς ἐφόρεται.

Νὰ κι ἡ Στέλλα Καϊνάρου κι ἡ μαϊμῶλ Ζαριφοπούλου,
βλέπω καὶ τὴν Αἰγυπτία τὴν ἀρχοντισσα τὴν Ράλλη,
βλέπω δὲ καὶ τὴν Ἑλένην Παπαγεωργακοπούλου,
μία πηχὺ τὸνομά της κι ἡ σκακοῦλα της μεγάλης

Βλέπω καὶ τὸν πατέρα της μὲ τὰσπρα τὰ μαλλιά,
τοῦ τὰσπρασαν λογαριασμοὶ κι ἀτέλειχτοι δουλεῖται.

Νὰ κι ἡ Νικολάδου, μὰ νὰ κι ἡ Κουρκουμέλλη...

μὲς' στὴ ζωὴ τὴν ἀχαρι
βλέπω κυρίας ἑκάρι,
βλέπω κορίτσια μέλι,

ὅπου ποθοῦν ὑμέναιον καὶ νυμφικὸν στεφάνι,
κι ὁ Περικλῆτος ἔ χαϊζὲς ἀκόμη δὲν ἐφάνη.

Ποῖος ξέρει ποῦ ζοθεύεται καὶ πάλ' ἡ ρητορεία του...
τόρα προσήλθε κι ὁ Σκουζὲς μαζί μὲ τὴν κυρία του,
ἰδοὺ κι ὁ Στεφανόπουλος χωρὶς καμμιὰ κυρία,
νὰ κι ὁ Καλογερόπουλος, τοῦ Κόντε σωτηρία.

Μίλει σπουδαίως ὁ Σκουζὲς μετὰ τῶν ἐπισήμων,
βλέπω φιλομειδέστατον τὸν τῆς Πατριδος Σίμωνα,
κάνει καμπόσα χωρατὰ κι ὁ Κύρος τῆς Ἑστίας,
ὅτ' οὐκίκατον ἐφρομῶν πολλοὶ μετ' ἀπληστίας,
σπέρτο κι ὁ Πῶπ τῶν Ἀθηνῶν, πρωτόγαλτο φυντάνι,
κι ὁ Περικλῆτος ὁ σαχλὲς ἀκόμη δὲν ἐφάνη.

Βλέπω τὸν καλαμαράδων τὴν ἀγαπητὴ παρέα
καὶ τὴν τόση πανθαῖα,
βλέπω καὶ τὴν Καλοσγούρου, πούναι πούρα Κερκυραία
κι ἔχει καὶ φιλομουσία.

Βλέπω τρεῖς ἀρχοντοπούλεις
μετὰ τόσης συστολῆς,
μὰ καὶ τὴν Λαμπραδίου.

Νὰ κι ἡ δρὸ Λεβιδοπούλεις,
τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς,
τοῦ Δημάρχου τοῦ Λαυρίου.

Νὰ κι ὁ Σθορβῆνος, ποῦ ποτὲ δὲν τὸν κOURάξουν κόποι
κι εἶναι γὰ τὰ νομίσματα κλεινὰ κι' στὴν Εὐρώπη.
Ἦλθε κι' ἐκεῖνος σ' τὸν χορὸ γὰ νὰ διασκεδάσῃ
καὶ τῆς ἀντίκαις τοῦ χοροῦ δεόντως νὰ σπουδάσῃ.

Ἐμπρός, γελᾶτε, βρὲ παιδιὰ, σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ μας,
κι ἄς τὸν καλὸν περῶσι καὶ τοῦτον τὸν χορὸ μας,
ποῦλθαν καὶ πάλ' οἱ Πρεσβεῦται, ποῦλθαν καὶ λίγοι Ρῥῶσοι,
κι ἦλθε κι ἡ Ἀδάμα κι ἡ Γουδὴ, κι ἦλθε κι ἡ Χῆρος κι ἡ Ρῥῶσση,
κι ἦλθε κι ἡ Μαρινάκωνα κι ἦλθε κι ἡ Κοσμετάτου,
κι ἐπεγγόδαί τὸ καρὲ τοῦ Μεγαλειστάτου,
ἡ δὲ Μαρίκα μίλιγε σ' τὸν Νόντα Ντελληγιάνην,
κι εἶπαν γὰ τ' αὐτοκίνητα κουβέντα πῶς τοῦ κάνει.

Κι ἐγὼ, παιδιὰ, γὰ τὸ χορὸ τὸν σέρκο μου δὲ βγάλω,
κι ἄς τὸν καλὸν περῶσι καὶ τοῦτον μας τὸν μπᾶλο,
ποῦλθαν κυρίας μὲ λευκά,
ποῦλθε κι ἡ Ρούκη κι ἡ Φωκά,
κι ἡ δεσποινὶς Τισσαμενοῦ, κι ἡ δεσποινὶς Κετσά,
κι ἔφαγα δύο σπιρουναῖς καὶ μιά γερὴ κλωτσά.

Ἐλα καὶ σὺ μὲς' σ' τὸν χορὸ, ξυλνένο κουφαζεδόνι,
νὰ τὸν καλὸν περῶσι καὶ
καὶ νὰ πανηγυρίσωμε,
νὰ ᾄδῃς κορίτσια Πειραιῶς καθὼς καὶ τὴν Βρυώνη.

Γιατὶ δὲν ἔρχεσαι καὶ σὺ σ' τὸν Παρνασσό, γρουσουζή,
νὰ ᾄδῃς καὶ τὴν Φερὰδεναν, νὰ ᾄδῃς καὶ τὴν Κακιοζή,
καὶ τὸν Παπία, παραλὴ, πούχει τὸν μπάρμπα — ντόρο,
καὶ τὸν Δημητράκοπουλο, βαρβάτο δικηγόρο,
καὶ τὸν Δημητράκοπουλο τὸν πηχῆτο τοῦ Πάλλας,
ποῦ προκαλεῖ τὸ σφρίγος τοῦ τὸν θαυμασμοῦ τῆς σάλας,
νὰ ᾄδῃς καὶ τὴν κυρία του, χρυσόκαρδῃ γυναίκα,
νὰ ᾄδῃς κι' ἔνα φιλόσοφο σὰν τὸν παλῶ Σενέκα;

Πούσαι νὰ ᾄδῃς, βρὲ Περικλὴ, βασιλικὸς' στὴ γλάστρα,
νὰ ᾄδῃς καὶ τὸν Κοκκιῶν μας τὸν Στρατηγὸ μὲ τὰσπρα.
Ἐδῶ κανέναν ἀληθῶς ἀσθάνεται πῶς ἔγ...
ἦλθε καὶ πάλ' ἡ Ριανκούρ μὲ τὸν Ραοὺλ μαζί.
Κι ἡ Λινδερμάχερ εἰν' ἐδῶ, τὴν ξέρεις τὴν Ὀττίλια,
κι εἶμαι καὶ ἐγὼ κι ἡ Φασούλη μ' ὅλη μας τὴν φαμῆλια.

Πούσαι καὶ πάλι νὰ κυττᾷς γαλόνι καὶ σπιρουν...
δὲν ξέρεις τί σοὺ γίνεται, βρὲ Περικλέτο νάνε...
σὲ μὴ γωνιὰ κάποιος κυρὸς εὐρέθηκε τακτοῖνι,
κι ὅλοι' ῥωτοῦσαν σοβαρά: ποῖας Σταχοπούτας νάνα;

Χάσκω καὶ πάλι, Περικλὴ, μὲ κάθε τρικαντό...
λέω καὶ σ' ἔνανι μυταρᾶ: χαιρὲ καὶ σὺ, μητριάτα...
καὶ τὸν Ἀναγνωστόπουλο τὸν Γεωργὴ συναντῶ,
ποῦ γὰ τὸ πάχος τοῦ κι αὐτὸς κάνει μεγάλη βλαῖτα.

Ἐλα, Περικλέτο, πούχεις γὰ ποδόγυρο μεράκι,
ἐλα σ' τὸν μπουφὲ νὰ φᾶς μετὰ φίλων πολυάγων...
ἐλα τὸν Ἀποστολίδη ν' ἀνταμώσης τὸν Πετράκη,
πούναι δράσεις μοχλὸς καὶ τοῦ Παρνασσοῦ παράγων.
Ἐλα καὶ τὸν Κουταλιῆ ν' ἀνυμνῇς τὸν προσφιλή...
βρῆκε πᾶ τὸν ἀνθρώπο τῆς τῶν Ἀπόρων ἡ Σχολή.

Βλέπω τὴν Σταματοπούλου,
βλέπω τὴν Κουλομοπούλου,
βλέπω καὶ τὴν Βερμποπούλου,
μὰ καὶ τὴν Παναγοπούλου,
ὅλο τζόγιας δηλονότι,
ποῦ δὲν ξέρεις, πατριώτη,
ποῖα νὰ πῆς πῶς εἶναι πρώτη.

Ἔλα σ'τό μπουφέ, φορετὴ,
μὲ τῆς Ἀλλαις τῆς κοιλιαίς,
νὰ πρηστῇς μὲ παγωτά
καὶ νὰ σκοῦξες δυνατά:
μωρὲ γεγὰ σου, Ζαβορίτη,
ποῦ δὲν κάνεις ἑσβολαίς.

Τὸ μπουφέ τοῦ Ζαβορίτη δὲν εἰςέφρεις πῶς μ' ἄρεσαι...
ποῦ νὰ ᾄδῃς καὶ τὴν Μαλτέζου, τὴν κυρίαν Μηλιαρίση;
ποῦ νὰ ᾄδῃς τὴν ἀδελφὴ τῆς, τὴν μαμζὴ Δημητριάδη,
τὴν Καρμπουήνη καὶ τὴν Μάγγου καὶ τὴν Παλυχροιάδη.
Ποῦ νὰ ᾄδῃς τὴν δεσποινίδα Χριστοδοπούλου, δρὲ τεμπέλη,
ποῦ νὰ ᾄδῃς τὴν ἀδελφὴ τῆς, τὴν κυρίαν Καφαμπέλη,
ποῦ κληματαρίζας σταφύλια σὰν νὰ βρῶσκεσαι σ' ἀμπέλι;

Ποῦσαι, συχοῦργε τοῦ κάρρου,
γὰ νὰ ᾄδῃς καὶ τὴν Μιχάρου,
μὰ καὶ τὴν Κωνσταντινίδη,
καὶ μὴ Φράγκα σὰν σανίδι,
ποῦ νὰ ᾄδῃς καὶ τὴν Γαλάνη μὲ τὰ γαλανὰ τὰ μάτια,
κ' ἄλλα νόστιμα κορμιάτσια;

Χαίρε, σφιγγηλὴ νεότης,
χαίρε, τοῦ χοροῦ θεότης.
Δυστυχῆς... παρηγορία
μόνη σοῦδμενε νὰ λές
πῶς φηλὰ σ'τὴν γαλαρία
συδαχθήκανε πολλάς.

Σ' εἶδα καὶ μὲς σ'τὸ Παλάτι,
σ' εἶδα καὶ σ'τὸν Παρνασσὸ
μὲ σοδαντισμένην πλῆθη
καὶ μὲ σφρῆγες περισσοῦ.

Χαίρε, τοῦ χοροῦ θεότης... σὲ κυττάζω ξεμαλλιάρα
καὶ γυμνὴ καὶ κοκκαλιάρρα,
καὶ σοῦ λέω: μὴν ξεχάνῃς κ' αἰωνίως ἐνθυμοῦ
τὸν γνωστότατον τὸν ὕμνον νὰ μὰς λές τοῦ Σωλομοῦ.

Ἔλα νὰ ᾄδῃς, ζωντόβολο φρικτῆς φιλαργυρίας,
πῶς προσκαλῶ γὰ τὸ Σουπὲ κυρίους καὶ κυρίας.
Ὅρσιτε σὰς παρακαλῶ γενναίως νὰ στυπάρετε
κ' ἄλλγον κρῖον φαγητὸν ἐκ μέρους σας νὰ πάρετε.
Φαρδὺς πλατὺς ξεπλώθηκε κ' ὁ γυρὸς μου σ'τὸ παρκέτο
κ' ἐγὼ δὲν τὸν ἐγνώρισα σὰν μωψὶ Περικλέτο,
καὶ γὰ τὴν τοῦ μπα' χάρηκα κ' ἄφωναξα: τί βρόντος!..
πλὴν ὁ γεννήτωρ ἔμαθα πῶς εἰμαι τοῦ πεόντος.

(Ὁ Περικλέτος ἐξαφνὰ σ'τὴν αἴθουσαν ὁρμᾷ.)

Φ.—Ὁ Περικλέτος... τρέφετε... δεχθήτε τον θερμὰ...
Καλῶς σ'τὸν Περικλέτο μου, τὸ καταρὲ τοῦλοῦρι...
ἀμμ' ἔλα πιά καὶ μ' ἔσκασεις, ἀγαπητὴ μαγκούφη.

Περ.—Ὁ τέκνα Κάδμου, κλαῖστε... πικρὸ μαντάτο φέρνω
πῶς γὰ τὸν Ρίξωφ ριζήδην θ' ἀλλᾶξῃ τὸ Κουβέρνο.

Φ.—Ὅποσον ἄγγελμα φρικτὸν τὸ στόμα σου προφέρει.

Π.—Ὁ Θεοτόκης ὁρῶσεται σ'τὸ σπήτι τοῦ Σερπέντη,

κ' ἔχει γὰ τὸν Σιμόπουλο πολλὴ μελαγχολία...

Φ.—Μὲς σ'τὸ καρὲ τοῦ Βασιλῆα κυττά καὶ τὸν Καλλιὰ.

Π.—Ἡ κλασικὴ παραίτησις ὁριστικὴ δὲν φαίνεται:
καὶ σὰν τὸν Γόρδιο δεσμὸ μέρας καὶ νύκτα δένεται.

Γι' αὐτὴν καὶ δυστυχήματα
καὶ διαρκὴ στοχήματα,

γι' αὐτὴν πολὺς καρδόνετος σὲ καθεμὴ πατερία,
γι' αὐτὴν καὶ μάγισσας ρωτοῦν καὶ τὴν κουτὴ Μαρία,
καὶ θέμα γίνεται σπητιῶν, δῶδ, καὶ καφρενῶδων,
καὶ τὰ κατακαθίσματα κυττάσων τῶν καφρεῶδων.

Γιὰ τούτῃ τὴν παραίτησις ἐμπνοὴν καὶ νυσταλεία,
κ' ὁ Θεοτόκης τραγουδεῖ, κ' ὁ Θεοτόκης λέει:

Ἀδγὴ δὲν εἶναι, τ' ὄργαις μου, τὸν ἥλο ν' ἀντικρύσω,
χωρὶς γὰ τὸν Ἀνδρόγору μὲ πόνο νὰ διακρύσω.
Ἀδγὴ δὲν εἶναι, τ' ὄργαις μου, ποῦ νὰ μὴν ἀλαλᾶζω
πῶς γρήγορα Κυβέρνησι γὰ μερικὸς θ' ἀλλᾶξω.

Αδὴν δὲν εἶναι, τῶν γὰρ μου, ποὺ νὰ μὴν ἔχω φοῦρκα
 πῶς ἡ παλὰ Κυβέρνησις θάλλῃ μὲ νέα μούρη,
 καὶ πῶς καὶ στὴν Κυβέρνησιν θὰ φέρω τὴν καινούρια
 τὴν τῶν γὰρ μου, γὰρ νὰ καλεσθῶν.
 Ἄν εἴσθε φίλοι μου γιὰ μὴ θέλετε νὰ σκάνω...
 ἐγὼ χωρὶς Ἀνάργυρο μὴδὲ στήνῃ δὲν κάνω.
 Ἐσχάστε τὴν παραίτησιν καὶ πάρτε μου τὸν πόνον...
 πότε πῶς ἦταν μόνον καὶ κομψὸν μόνον.
 Ἐσχάστε τὴν παραίτησιν... δὲν τρώτε τέτοιο χάπι,
 μὴτ' εὐκοῦλα χωρίζεται πολυτελὴς ἀγάπη.
 Φ. — Κι' ἐγὼ κοιμώμαι μὲ καὶ μὴ καὶ σκέψῃ γιὰ ρουσφέτια
 καὶ αὐτὴ δὲν εἶναι, Περικλῆ, ποὺ νὰ μὴν ψάλλω τέτοια;
 Ἄν φθάνει μὴ παραίτησις, ἐπεὶ νάναι καὶ ἄλλη,
 νὰ μὴ γλυντοῦν καὶ μὲ τῆς δὲς, καὶ ἄλλο νάναι πάλι.
 Μὰ κύττα μὴ μὲς τοῦ χορῶ... τί κόμματος ἀφράτος.
 Π. — Ὡς ὑπουργὸς ἐπιδοῦς εἶναι παρὼν καὶ Στράτος.
 Φ. — Μὰ κύτταξ παρακαλῶ καὶ τὴν κυρίαν Αἴσα...
 Ὁρᾶτε καὶ τὸ κολληλόν... διαύθυνσις τοῦ Κρίστα.
 Π. — Ὁ Ρίξωφ εἶναι ζήτημα πατάγου, γδούπου, ρόζου.
 Φ. — Αὐτὸν τὸν Ρίξωφ ἀφῆκε καὶ κύτταξε τὴν Ρίξωφ.
 Π. — Κι' ὁ Κατασπλιθὸς εἰν' ἔδω καὶ Μήνης Κακαλαμάνος.
 Φ. — Ἀλῆθεα πῶς ἐγέννησε κορίτσι καὶ Σουλτάνος;
 Π. — Γελᾷ καὶ Παπαδόπουλος, γνωστὸς Λαρυγγολόγος,
 οὐχ ἦταν ἀπ' ἔδω καὶ ἔκει μὲ σπέρχονον ἀναγνώστη,
 Φ. — Ἐδῶ καὶ κάθε ζηλευτὸ τὸν Παλατιῶν στολίδι.
 Π. — Τὴν Ἀριέλα κύτταξε τὴν τοῦ Γαβριηλίδου.
 Φ. — Ἄν θέλῃς καὶ τὸν Ζέγγηλ θαρρὸς πῶς παίζει μπριτς.
 Π. — Ἀλῆθεα πῶς ὁ Μπάνερμαν πῆγε στὸ Βαρρὶς;
 Φ. — Ἐγὼ γὰρ τὸν Σιμόπουλο γνωρίζω, τραγομένη,
 πῶς στὴν Εὐρώπῃ κατ' αὐτὰς γι' ἀνάργους πηγαίνει.
 Ἀφῖνον γεμᾶ σπουδὴ φίλους μου καὶ φεύγω γιὰ τὴν Βιέννα,
 καὶ ἴσως ἀπὸ τὰ ξένα

τὴν δόλια τὴν παραίτησιν μὲ πρῶτο νὰ τὴν στείλω
 στὸν Τῶν γὰρ μου τὸν φίλο.
 Π. — Μὲ τούτῃ τὴν παραίτησιν δὲν ἔρριπτε τέλος καὶ ἄκρα.
 Φ. — Κι' ὁ Σπύρος Λάμπρος προχωρεῖ μὲ τὴν σφῆ φαλάκρα.
 Ἄλλ' ὅμως τί συγκίνησις!... ἔδω καὶ Κουντουριώτης,
 συμμαθητὴς μου παλαιὸς καὶ ὑπακοιστὴς ἐν πρώτοις.
 Π. — Τὰ παρασμένα πέρασαν, μὴν τάνευσταράττης.
 Φ. — Περνᾷ καὶ κάποιος σιγῆλος σὺν ἄλλος Ἀρτοποιάτης.
 Π. — Ἰδοὺ καὶ κάποιος σκελετὸς καὶ κάποιος σὺν πανώλης.
 Φ. — Κι' ἐκ τῆς Ρωσσίας ἔμπορος ὁ κύριος Κοκόλης.
 Π. — Ἀλῆθεα νῦν δὲν ἔρχεται πῶς ἐρχεται τῆς Πύλης;
 Φ. — Παρὼν καὶ ὁ Κανελλόπουλος, ὁ Λοῦθρος ὁ Βασιλῆς.
 Π. — Μὰ κύττα μὴ νῦν φάντασμα σὺν τῷ Μακρόν τὸν Βάγκο.
 Φ. — Βλέπω καὶ τὸν Γεννησάρη, τὸν θαλερὸ τὸν Γιάγκο...
 χορεύει χαριέστατα μετὰ πολλὸν χαρίτων,
 καὶ σὺν χορὸ τοῦ Παλατιῶν μὲ βεβαίως πῶς ἦτον.
 Π. — Κι' ὁ Χόρτων παρευρίσκεται τὸ μάστιγα γλυκίως,
 ὁ Πρόξενος ὁ Γενικός ὁ τῆς Ἀμερικής.
 Φ. — Γιὰ μὰς γλυκοκαλῶνται καὶ στὴν Ἀμερικὴ
 καὶ ἔγινε θερμότερος φιλέλληλ ἀπ' ἐκεῖ.
 Π. — Μὰ καὶ τὸν Βάμβοτον σπετὸν τὸν βλέπω, μ' ὑπέρμονον νουτρο.
 Φ. — Νὰ καὶ ἕνας, ποὺ μοσχοβολεῖ σὺν τῇ Ἀδόνιας ποῦρο.
 Π. — Νὰ καὶ ὁ Πουρὸς τοῦ Πειραιῶς, ὁ ἐκτὸς Μιλτιάδης.
 Φ. — Νὰ καὶ ὁ Καμπὰς ὁ σεδατοῦς ὁ κύρ Ἀλκιβιάδης.
 Π. — Ἐφ' ὅτε δὲν ἐχάρεσε σὺν καὶ ἄλλοτε... τί νὰ χῆ;
 Φ. — Νὰ καὶ ἕνας, πολὺς τοῦ χορῶ μὲ δυνατόν συνάχῃ.
 Π. — Ἐργάσανε καὶ Βασιλεῖς καὶ Πρίγκιπες καὶ Ἀδελφ.
 Φ. — Ὁ Πρίγκιψ ὁ Νικόλαος γενέθλια τελεῖ,
 καὶ ἐγὼ θερμὸς ἐπεύχομαι στὸν Θεόνου τὸν βλαστήρα,
 νὰ τὰ χρίσῃς, Πρίγκιπα σὲ γνῶσι καὶ σὲ χάρη.

Γιὰ δὲς καὶ τὸν Κορομηλᾶ,
 ποὺ τοῦ μιλᾷς καὶ σοῦ μιλᾷ.

Πηγαίνει καὶ ἔρχεται γοργὸς μὲς στῆς ἀναμυμποιλίας.
 Π. — Ἀλῆθεα, ἔρε, τί τέκναρες τὸ φρεσκὸ τοῦ Σκουλοῦδης;

Φ. — Γιὰ δὲς... μὲ κοντοφοῦστανα χορεύουν δὲ μπεμπούλεις,
 καὶ τοῦ παλῶν μου τοῦ καιροῦ θυμάμαι τὸ τραγοῦδι:
 ταιντῶ, μωρὲ ταιντῶ,
 φουστάνι σου κοντῶ.

Π. — Κύττα μὴ τρανὴ πλανιότανα, ποὺ τὴν λένε Αἰάλα Αἰάλη.
 Φ. — Ἄν στὴν μπάλω δὲν ἐρχόσων ἀπὸ φοῦρκα θάσκανα.
 Π. — Στρεφεῖ ἄλλο νὰ κυττάξῃς καὶ τὴν Αἰάνα τὴν Σκουροῦδῃ,
 καὶ ἔχε σκόρδα γιὰ τὰ μάτια τὸν ἐχθρὸν τὰ βόσκανα.
 Φ. — Πλὴν ἰδοὺ καὶ ὁ Προσέβων μὲ τῆς ἐξυπναῖς ματιαῖς,
 σὺν θαλάσσιος θεὸς κάνει κάποτε βουτιαῖς.
 Π. — Νὰ καὶ ἡ κόρη Ἀσκαριδῆ, ποῦ στὸν Παρνασσὸν ἐκθῆται
 ἀξιόλογον σφίαν καλλιτεχνημάτων νείων,
 πλὴν ἀκόμη δὲν ἐπῆγες νὰ τὰ θῆς, βρὲ τοσαναμπέτη,
 καὶ ἔμπροσθα τὼν νὰ στάθῃς μὲ τὸ στάμα κεχνητόν.
 Φ. — Μῶς σ' τοῦ χοροῦ τὴν λαύρα
 φρέντις ν' ἀναρρίπτῃς
 τῆς ζωῆς τοῦ πύρ, τραφᾷ.
 Καὶ τὰ σύννεφα τὰ μαῦρα
 τῆς μορφῆς σου νὰ σκορπίσῃς
 βλέποντας τὴν Συνεφῆ.

Π. — Νὰ καὶ ἕνας Ἀδν — Ζοῦν, ἐπεισοδίων δράστης.
 Φ. — Ἰδοὺ καὶ ἡ Παλαμὰ μετὰ τῆς Νουσιῆς τῆς.
 Π. — Ἰδοὺ καὶ ἡ Κιβωτὸς, μητέρα τῆς Πλατοῦκα.
 Φ. — Ἰδοὺ καὶ μὴ, ποὺ λὲς πῶς εἶναι τρακατροῦκα.
 Ἦτο κυλικεῖον τράδα,
 κανεῖς μὴ στέκῃ νήσος...
 νὰ καὶ ἡ κυρία Κάδδα
 μετὰ τῆς ἐγγονῆς τῆς.

Ἐλα, βρὲ Περικλέτο μου, νὰ ψάλλωμεν ἐν λύρᾳ
 καὶ τὸν δαῖτον τὸν Περικλῆ, τοῦ Παρνασσὸς κλητῆρα,
 καὶ εἰς κληῖον τοὺς θεράποντας μετὰ χαρὰς πολλῆς
 ἀς ἐπιδαφείσωμεν ἐπαίνους θαυμάσιες.
 Κι' αὐταῖς καὶ αὐτοῖς, ποῦ πῆγανε στὸ Παλατιῶν τὸν μπάλω,
 στὸ φύλλο τοῦ σήμερον δὲν θὰ τοὺς ἐναθάλλω,
 τὸν Πολιτῆκα μοναχὰ τὸν Νάντα θ' ἀναφέρω,
 ποῦ χάσε τοῦ παρᾶσημοσ' Ἀνάκτορα...
 Π. — τὸ ξέρω.
 Φ. — Νὰ καὶ ὁ Τσιμπούκης ὁ κοντός, καλέμῃ τοῦ διαβόλου,
 ποῦ βγάξει τακτικώτατα τὴν Θεσσαλίαν Βόλου.
 Π. — Νὰ καὶ ὁ καλὸς, νὰ καὶ ὁ θεὸς Καλογερικός... νάτος...
 συντάκτης στὸ γνωστὸν Ἐμπρός καὶ στὰ φερὰ μακατόνια.

(Κι' οἱ δὲς μαζὶ χοροῦν δὲν,
 καὶ οἱ δὲς συγχρόνως τραγοῦδον.)

Ἐδῶ ποῦ τραγοῦδῶσαμε πέτρα νὰ μὴ ραῖσῃ
 καὶ ὁ Σύλλογος ὁ Παρνασσὸς αἰώνιος νὰ ζῇσῃ,
 καὶ τὸν Ἀπέρων ἡ Σχολὴ νὰ φάλλετ' εὐποροῦσα
 καὶ εὐτόρους παῖδας ν' ἀνυμνῇ Πλουτοπροδρόμων Μούσα.

Καὶ κομψοῦς κομψοῦς,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἀνυγγέλλομεν πρὸς δὲς πῶς θὰ δώσῃ καὶ θὰ πάρῃ
 ὁ χορὸς τὸν Ἀνιάτων στῆς δεκαοκτὸν Γενάρη.

Ἡμεροδελτικὸς ἄριστος Σωτήρη Ποιμενέτο,
 ἀντάξιον συστάσεως μεγάλῃς καὶ ἐξαιρετοῦ.

Τὸ περίφημον ραφεῖον τῶν κυρίων Μενδρινού,
 ποῦ δικαίως χαιρεῖ φήμην Καταστήματος κλεινοῦ.
 Δρόμος Ὁρθολογισμῶν, δύο φέρων ἀριθμῶν...
 Τὶ κομψότατα καὶ τί χάρις μ' ἐνα τέλειον ρυθμῶν.
 Κι' ἐξ Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας ὑποσώματα τῶς πλουτοῦ,
 ποῦ τὸν βλέπεις καὶ φωνάζεις: ὦχ ψυχὴ μου! τεινὰ τοῦτος!